

LA TUIES

—A tu quins pantalons t'agraden més, els d'Oxford o els de tennis?
 —Els de tennis, noia, els de tennis.

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANAL PLAZANTE Y ILUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUEMAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa Seriedad, economía, rápidos en los encargos y **vivir como se puede**

Rufasta se nos enfila elogiando a Fontdevila

(Nota de la Redacción: Publicamos este discurso entero y no pronunciado por nuestro inconmensurable director don Eleuterio Rufasta en el banquete de casa Juan, a donde el Amo no le dejó hablar, porque sólo había hecho de gasto media de escudilla y carne de olla.)

¡Oh, insigne y gran po- que has triunfado en el "Apolo"! ¡Quién te ha visto y quién queridísimo Manolo!

Cuando eras casi un bajaste de Granollers, tierra de huevos tan fresca como tu carácter es. Hiciste aquí de estudiante, un tiempo, de medicina,

pero te gustaban más la Rosita y la Joaquina. En las casas de sombras, tenías mucho cartel, y aunque nunca hicieras

te quedabas como aquel. Eras en el diez y nueve, de la calle de Hospital, una institución perenne gloriosa y tradicional. Te admiraban los floreros te quería las menores, te hacía la garagara la Rita y doña Dolores. Tenías despacho abierto de noche en el "Soda

[Bar", donde iban a visitarte la Trini y la Caridad. Más tarde te trasladaste "Au cabaret du tango", donde hacías el tomate. como después lo hice yo. Eran tus crónicas frívolo modelo de amenidad, y a los lectores gustaban mucho, una barbaridad.

¿Te acuerdas de la Mar-
¿Te acuerdas de Carna-
¿Te acuerdas de cómo

a golpes el animal?
Te cansaste de esta vida y te fuiste a los madriles a desarrollar allí, tus proyectos juveniles.

Vuelves, un poco maduro más, joven de corazón, y en el "Apolo" tu estre- ocasiona sensación.

Eres inconmensurable, y humorista por esencia, son tus ideas geniales y no admiten competen-

Más que la Cinta o la sabes mostrar la valía de "La dona Verge", que no se encuentra hoy

Por ti levanto la copa, de agua refrigerada, en el nombre sacrosanto de LA TUIES, mi seño-

Perdóname que tan sólo pela y quince haya gas- pero están muy mal los

Se adhieren a mi home- que es modesto, pero la casa, el Amo, la dueña, y el más modesto em-

Las risueñas plegadoras, el botones, el portero, la Laura Brunet, el mo- y hasta el fiel linotipero.

Todos gritamos a coro, alegres y emocionados: ¡Que viva el gran Font-

por la gloria (1) corona-

[do!

Recibe, caro Manolo, un abrazo fraternal de éste, que es casi tu [hermano en la cuestión grimegal.

Rufasta

Homenajeador de 1'15 (1) Nota: Esta Gloria no es ninguna camarera del "Catalán". Manolo pica más alto.

NOTICIEJAS

Ayer, en la calle de las Gatuellas, contrajeron matrimonio, el distinguido sportman Xato del Moll (descarregador) y la angelical vendedora de tripas, señorita Paula Gratacós. Lo más emocionante de la tierna ceremonia fué cuando los felices recién casados presentaron a los concurrentes un hijo suyo de cuatro años, que habían hecho a ratitos perdidos. Fué una cosa que hacía llorar. Reservadamente, se nos ha dicho que en estos momentos la señorita Paula está leri-leri para el segundo. ¡Les deseamos felices Pascuas!

o o o

Podemos asegurar de una manera rotunda y categórica, que no es cierto el rumor que ha corrido estos días de que la señora gigante de casa la ciudad haya tenido un gigante pequeño. Fué un lapizlázuli de un reporter, que creyó que la señora gigante desocupaba al ver salir de debajo de sus faldas al camálic que cuida de su conservación. Queda, pues, incólume el honor de la ilustre aludida.

o o o

Ha sido acogida con

gran júbilo entre las clases populares la noticia de que va a ser trasladada de emplazamiento la Plaza de Cataluña, por ofensas al ornato público. Nosotros aconsejamos que la trasladen en algún tiro al blanco, y así la mainada podrá educarse en los sanos ejemplos del arte, tirando algunos golpes de piedra a las columnas aquellas tan bonitas.

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Continuen els grans èxits de

JOY-JOY

segona part de
YES - YES

El millor espectacle de
Barcelona

GRAN TEATRE ESPANYOL

Continuen els grans èxits de l'espantant comedia galant, adaptació de
l'AMICHATIS

Los milijes virtuts

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

El bon patró

ASSENTAT en un còmoda butaca d'un còrcol aristòcrata de Barcelona, un filador multimilionari deixa anar els seus plans sobre la gent que corre avui en dia.

—Mireu — exclama —. Tinc al despatx una noieta molt xamosa. Tothom me l'empaitava. El meu viatjant, que és un barra, se la volia "jamar". Es un tipus d'aquells que es passen tots els dies que tenen lliures pels cafès de cambres, pels music halls, què sé jo!... Però jo, vetllo per l'honra del personal de casa...

—Això diu molt en favor de vostè, don Robert — diu un dels que l'escolten.

—La vaig cridar al despatx i li vaig dir: "Mira noia, els homes que corren avui en dia, són uns barres, només van a divertir-se i a fer les noies desgraciades, sabs? Després que t'hagués aconseguit, et deixaria en mig del fang!

—Això són patrons! — diu, quasi cridant, un senyor que està llegint el "Ciero".

El filador encen un cigar, beu un xiquet de conyac i afegeix:

—En vaig fer la meva amiga i la vaig apujar de

deu duros! Què hi farem! Es tan complaenta i carinyosa, la pobre criatura!

Unes anècdotes d'en F.ntd.v.l.

EL llorejat autor dramàtic i formidable periodista que ha estat uns dies el nostre hoste, donant la prova de bon gust de no acceptar un homenatge, mereixent-lo més que cap, és, com ningú no ignora, un formidable humorista.

Quan la crisi del tabac, estava l'home, una matinada, parlant amb en Vilumara al "cabaret" del "Nicot", vulgo estanc popularíssim entre la gent de nit, del carrer de Sant Pau.

En aquell moment, un ric nou de trinca, amb aspecte indubtable de poll reviscolat, entrà a l'estanc.

—Quins cigars tenen? — va dir.

—Alemanys de ral.

L'home va fer trincar a la butxaca una colla de duros i, traient-ne un, va dir:

—Dongui'm un "Aguila Imperial", que en aquest país hi ha una colla de gent que es fumen tot el que els hi donen!

El nou ric, no va dir gent, sinó un altre terme, no gaire afalagador per la família, que no jutjem prudent estampar.

En F.ntd.v.l., que fins llavors ni se l'havia mirat, s'hi va acostar, dient-li:

—Dispensi, senyor...

—Què vol? — féu l'altre en tó altaner.

—Res... Només, que jo sóc un d'aquests!

El poll reviscolat es va quedar tot astorat, mentre l'estruquer se'ls mirava, esperant que la cosa aniria a baixes.

Però en "Manolo" — com li diem els que hi tenim franquesa — es va limitar a acabar dient:

—Ara, que li prego no ho faci córrer!

Una altra vegada, en F.ntd.v.l. cercava pis. Va entrar en un carrer fosc i estret, on la portera d'una de les cases del dit carrer li va demanar quaranta duros per un pis, pagament per endavant, un dipòsit, res de criatures, cap gos... La casa era vella, bruta i estreta...

I ell, sense perdre l'humor:

—Escolti! — digué a la portera —. Per què em demana quaranta duros, d'aquest pis? Que hi han "caballitos"?

Es immens, el nostre F.ntd.v.l.!

L'alcúrnia

EN cert recó de Barcelona, on, per vint-i-cinc pessetes, deixen jugar al cau amb una noia maca, es van barallar l'altra tarda dues menors.

—Què tantes pretensions! — digué una d'elles.

— Al cap d'avall, tu no ets més que la filla d'un bomber!

—D'un caporal de bombers! — va insistir l'altra, que sens dubte donava molta importància a la jerarquia —. D'un caporal de bombers!

L'hortolà de Sant Boi

NO TANT!

EN el ball que la marquesa de Niudepel donava en el seu palau de la Barceloneta sur Mer, l'animació era extraordinària.

Les parelles d'aficionats al diví art de Terpsicore, s'entregaven folles al més grat dels plaers.

La marquesa, completament rodejada de pretendents i aduldors, no s'hi veia de cap ull i no donava l'abast per atendre degudament a tothom.

En aquell moment, ja bastant avançat el ball, observà que acabava d'entrar el seu antic amic de calaverades juvenils.

—On va, prenda, tan de pressa

—Fill meu, no ho sé: el lloc no té importància per mi. Tant se m'endona més amunt com més avall.

—Essent així, ja ens entendrem.

—I doncs, senyor comte, com se troba? Com marxa, tot plegat? No hi han novetats?

—No pas per ara, senyora marquesa...

—Cregui que ho celebrego de debó. Si s'espera un moment, seré tota per vostè...

—Caram, senyora marquesa! No digui aquestes coses... Ja sab que amb un trosset en tinc ben bé prou!...

Rateta sàvia

AMOR CONJUGAL

EL senyor Pepet, un romàntic del segle passat, al cap de mig any de matrimoni, tingué de comprendre que havia fet el disbarat més gran de tota la seva vida, casant-se amb donya Llúisa, la seva impertinent i reganyosa muller.

Però, què hi farem! El mal estava ja fet i no tenia remei, i el senyor Pepet, impulsiu en totes les seves coses, s'entregà amb veritable deliri a la passió dels llibres i es passava els dies tancat a la seva ben proveïda biblioteca.

Fins que un jorn, donya Llúisa, que es veu que s'havia llevat de bones, l'anà a trobar.

—Maridet meu... Sabs què voldria ésser jo ara?...

El senyor Pepet, que sols en veure a la seva costella ja es posava de mal humor, li contestà violentament:

—Què?

—Voldria ésser llibre!

El senyor Pepet se la mirà tot estranyat, tement que s'hagués tornat ximple.

—Llibre? Per què?

—Veuràs... perquè els homes sempre els teniu entre les mans i ben oberts...

—Ah, ja! Doncs, mira: jo voldria que tu fossis un calendari.

—Un calendari?

—Sí, perquè aixís el podria canviar cada any!

Quimet Llarg

LA TANETA

ELS pares de la Taneta, pagesos de l'Empordà, a força de treball i d'estalvis, havien arribat a arreplegar unes quantes unsotes i esperaven que la Taneta, la seva filla, faria un bon casament amb algun hereu de la comarca. Però, els pares proposen... i la naturalesa disposa

—Jo voldria saber què diantre féu vosaltres dues tot el dia!..

—Què vols que fem? La feina que tu deixes endarrerida.

A cà la Taneta tenien un porqueirol que tot moix, moix, va començar a treballar el quènto a l'innocenta xicota, i quan els pares se'n varen adonar, ja ni el combregar hi va arribar a temps.

No volgueu pas saber el desori que es va armar en aquella casa. El pare estava desesperat i es va tancar al corral amb el seductor, decidit a passar-ne els taps.

—Vina aquí, pillastre, vina aquí, que t'haig de matar. Ja sabs què li has fet, a la Taneta, eh, digues, ja ho sabs què li has fet?

—Jo?

—Tu, tu, remaleit, però, no me la portaràs a vendre, aquesta, jo t'ho ben rejuro! — exclamà el pare, agafant un samaler.

—I, què li he fet, jo? — replicà el xaval, disposant-se a burlar la primera embestida.

—Què li has fet? Una criatura, mala pècora, una criatura!

—I bé, potser sí, que per la misèria que em doneu, volieu que li fes un garrinet!

—Rafeleta, en què penses?

—En el mateix que penses tu

—Bé sí, però, i si passa algú?

UN HOME DESGRACIAT

EN Romeu coneixia tots els procediments per treure diners de la gent. Havia acudit a tots els sistemes de manejar el sabre, però cap no li havia donat tant bon resultat com el darrer truc inventat.

Aquest dia va sortir de casa, disposat a donar un bon cop al senyor Maristany, l'opulent financier, que mai no té un no per ningú.

Li costà molt, però a la fi logrà fer-se rebre.

—I doncs, jove, què el porta per aquí? — féu la futura víctima, en veure's davant d'aquell xicot escanyolit, ple de taques, amb un xamberg ple de pols a la mà i amb una xalina morada més trista que un funeral de pobre.

El "sablista", amb la veu trèmola que tant ben estudiada tenia, començà la seva patètica narració:

—Sóc artista, senyor, però sóc l'home més desgraciat de la terra. Les envejes dels que valen menys que jo, em tanquen totes les portes. Ho he fet tot per trobar una plassa, perquè jo sóc músic, senyor, però mentres lluito, em falta lo més elemental per viure. Si vostè em pogués afavorir amb alguna quantitat... Sóc tan desgraciat, senyor!...

—Bé, home, bé, no es desesperi — interrompé benèvolament el banquer —. Bé haurem de mirar que...

—Ah, senyor, vostè és la bondat en persona! Gràcies, gràcies!...

—I, quin instrument toca?

—L'òboe, senyor.

—Caratsus, caratsus... Quina sor! Entri, home, entri, precisament jo hi sóc molt aficionat. Passi al meu estudi, que ens entretindrem una mica i tindrè molt de gust de sentir-lo.

Quan en Romeu es veié amb aquell instrument a la mà, va començar a fer ganyotes i gestes estranys.

—No s'hi amoïni, triant la pessa, jove, no s'hi amoïni. Toqui qualsevol cosa.

—Ho veu, com li deia que sóc l'home més desgraciat de la terra! — exclamà per fi en Romeu.

—I això, per què?

—Perquè, fins triant un instrument tant estrany, tinc la pega de què vostè en tingui un a casa!

El bó del banquer rigué sorollosament i allargà cinc duros a n'en Romeu, que no s'ho esperava pas.

Baix... baixet...

Les belles anècdotes

LA PICOR

NO solament la fam, la picor és també una mala concellera. I aquella tarda xafogosa de setembre, la senyora Engràcia tenia picor. Una picor terrible, una picor plena d'engúnies i de fríances. Una senyora picor, en una paraula. I, on la tenia, la picor, la senyora Engràcia? Aquesta mena de picors de les tardes xafogoses de setembre, no es tenen més que en un lloc. I és en aquest lloc, precisament, on la tenia, la picor, la senyora Engràcia. Cal advertir que la senyora Engràcia voltava cap als quaranta, era posseïdora de tants mils duros com anys i que feia poc havia comprat un marit: en Ricardet Fontanals.

En Ricardet Fontanals, aquella tarda xafogosa de setembre, no tenia picor. Això passava moltes tardes, i la senyora Engràcia se'n desesperava. I és que en Ricardet, amb els mils duros de la senyora Engràcia, havia comprat una xavaleta més bonica que un matí de primavera, i com que la xavaleta també tenia molta picor i en feia tenir a n'en Ricardet, resultava que començaven a gratar com uns desesperats i després en arribar ell a casa i trobar-se davant de la seva voluminosa muller, ja no n'hi quedaven ganes.

Confessem que des de'l punt d'ovir de la senyora Engràcia, això no estava gens bé. Però no podem negar també una certa raó a n'en Ricardet. Cal ésser equànims i sospesar ben bé els pròs i el contres de les coses.

—Fa calor, veritat, aquesta tarda, Ricardet? — començà ella, per entaular diàleg

—Sí... una miqueta... — contestà ell vagament, sense alçar els ulls del diari que estava llegint i pegant xuclada a la pipa, repleta de tabac anglès.

Una pausa. Ja és sabut que després d'aquesta pregunta, els que escrivim hi posem una pausa. La senyora Engràcia també li va posar i això li va permetre assentar-se ben repapada en el balanci, que estratègicament havia col·locat da-

vant del silló on estava en Ricard. I reprengué l'atac:

—Jo trobo que avui en fa més que els altres dies. Estic que cremo. Dec estar molt vermella, oi?

—Què et diré, jo? Em sembla que si fa o no fa... Com una brasa!

Els primers mots els havia dit en Ricard en alçar la vista per damunt del diari i mirar amb displicència el rostre de donya Engràcia. Els darrers li sortiren secs com un dispar, en tornar a baixar la vista per reprendre la lectura. Així, doncs, ja no cal explicar com estava assentada en el balanci donya Engràcia, ni la trajectòria de la mirada d'en Ricardet per anar del rostre d'ella al diari.

—Vols dir, que avui no en fa més que ahir?... Silenci.

—No trobes que cau com foc? Silenci.

—Veritat que podríem anar a pendre un bany?

En Ricard no llegeix: ho fa veure, però rumia. Després de rumiar, compta dies. Després de comptar dies, troba que la senyora Engràcia ja té dret a dir que fa calor. L'home, aixeca els ulls, deixa caure el diari damunt dels genolls, es treu la pipa de la boca, es mira a la seva muller, sospira llargament i diu amb resignació

—Trobo que tens raó, amb això del bany. Ves, comença a treure l'edredó del llit.

LAURA BRUNET

POR LEY DIVINA la petita obra mestra de la nostra dilecta col·laboradora LAURA BRUNET. La trobareu, mentres en quedin, en el quiosc de l'AGUSTI, davant del carrer Nou, qui ha adquirit l'exclusiva de venda :—o— : :—o— : 30 cèntims

—Escolti'n, prendes: no necessiten pas un aprenent per ajudar-les?

—El que nosaltres necessitem, no és un aprenent, sinó un mestre.

ESPECIFIC MERAVELLOS

COM si l'haguessin punxada amb una agulla, la senyora Gertrudis no va fer més que asentar-se a la diligència i es tornà a alçar com una fletxa.

—Així es reventessin com una magrana! — va exclamar indignada.

—Què li passa, donya Gertrudis? — va preguntar-li el majoral, que catxaçudament anava carregant les maletes de la formosa viatgera.

—Jo què sé! — barbotejà ella saltant rabiosa del carruatge —. Això, vos ho deureu saber! Mireu, com m'he posat!

Efectivament: una enorme taca li havia deixat la faldilla com un Sant Llätzer.

—Si almenys, una volta sec no deixés rastrel! Què redimontri és aquesta mullena del seient?

—Poc ho sé, senyora Gertrudis. A veure.

El majoral escrutà detingudament aquell bé de Déu d'anques que sota la roba mullada es feien més temptadores, i no sabent a què atribuir aquella estranya humitat, anà a mirar el seient de la diligència i d'un recó en tragué una ampolla d'astapada i mig buida.

—Això és algun viatger distret, que s'ho haurà deixat l'altre viatge!

—Però, de què és aquesta ampolla? Deixeu-me-la veure.

Un rètol central de l'etiqueta, indicava el contingut del flascó: "Crece pelo".

—Encara hi han beneits que creuen en aquestes tonteries! — exclamà la senyora Gertrudis, pujant de nou al carrutge i cercant seient en un altre lloc.

El majoral, des de baix, se la quedà mirant com un ensa. Ella s'havia acomodat en un angle de la diligència i, amb la faldilla recullida, es mirava l'enorme taca, pensant la manera com podria fer-la desaparèixer. Quan s'adonà de l'actitut contemplativa del majoral, li preguntà tota estranyada:

—Què vos ha agafat, ara? Què mireu, d'aquesta manera?

I l'home, amb una veu petita, petita, que quasi no se'l sentia i amb els ulls clavats en un punt fixe, mormolà entre dents:

—Sab, senyora Gertrudis, que em sembla que la medicina aquesta ja ha començat a fer l'efecte?

La viatgera es tornà roja com una rosella i somrigué d'una manera indefinida, mentres al majoral els ulls li començaven a fer pampallugues.

Falet de Manresa

—El secretari que demana, és per vostè, senyora?

—Ja veurà, segons com s'ho miri: és per ajudar al meu marit, sab?

—Té, avui que venia decidida a dir-li que sí, s'ha adormit com un sòc. Hauré de despertar-lo i després fer-me jo l'adormida, perquè així no hauré de tornar-me vermella.

TOT ES POT ARREGLAR

LA pobre Margot, prou hi posava tota la seva ciència, que no era pas poca, per fer content i animar al senyor Colom, però aquest, cada vegada estava més fred i ni afalags ni carícies hi valien.

—Però, què et passa, nano? — li va preguntar ella, tota empipada.

—Noia, no sé què dir-t'hi, però la materialitat d'aquest acte no em produeix cap sensació. En recordar-me que després t'haig de pagar, com si tu fossis una mercaderia, no hi ha manera de fer-me posar "content".

—Però, filllet meu, haver-ho dit, i ja estariem llestos!

—Què vols dir?

—Que em paguis per endavant, i tot estarà arreglat...

C. A. Sador

UNA AFIRMACIO

EN Lluís i el seu amic Albert, estan assentats en una taula del Lyon d'Or, i a la taula del costat se'ls estan mirant dues xarmantes francesetes.

En Lluís té un cabell rissat, que és la desesperació de les dames. Una de les francesetes, diu a l'altra:

—Vols dir que és natural, aquest rissat?

En Lluís ho ha sentit. Deixa passar uns moments i s'aixeca, com si anés a sentar-se a la taula de les francesetes, però en ésser prop d'elles, es limita a dir, molt baixet i fent un gest molt difícil d'explicar:

—Tan natural com aquest, senyoreta.

I, sense afegir paraula, torna a la seva taula.

Petit Grill

UN MINER-ÇAPADOR

A NAVA en la plataforma davantera d'un 24, una esplèndida matrona d'anques desbordants i pitrera movedissa com les ones de la platja.

Darrera seu, un minyó l'havia encaixada com si el seu cos fos el contramotlle del d'ella, i l'apretava d'una manera despietada.

La matrona, que es veu que era d'un tarannà molt pacífic, es girà dissimuladament vers el jovincel i mormolà baix-baixet, que quasi no se la sentia:

—El cartutxo, ja està, jove; ara, només cal que encengui la metxa!...

Aquest número ha passat per
la censura governativa

—Creu-me, no siguis tonta: et cases amb mi i no et faltarà res.

—Sí, ja sé que teniu uns bons patacons, però...

—Els vols veure?

—Mira, nena, si et bellugues no farem res.

—I ara! Tu sí que ets ben al revés dels altres.

PUNTS D'OVIR

O FELIA, vint-i-cinc anys, i el seu marit, cinquanta sis, passen l'estiu a la seva torreta d'Argentona.

Ella, abocada a la finestra, contempla el cel estrellat i la lluna plena i magnífica, penjada en el blau dels núvols. Ell, sentat prop de la taula, llegeix el diari i branda el cap despreciativament.

Un pagès, un ciclop terrassà, s'apropa a la pared del jardí que dona sota mateix de la finestra on està Ofèlia i, catxaçut i cerimoniós, tot xiulant una cançó indefinible, descorda uns botons i un remoreig de cascada trenca el silenci august d'aquell nocturn platxeriós...

El marit, tot llegint i brandant el cap:

—Mare de Déu, quines mesquineses es veuen en aquest món! Sembla mentida! No trobes, noia?

Ella, tota somniosa i bon xic excitada:

—Què vols que et diga, jo, pobra de mi? Això segons el punt d'ovir de cada u!

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pèlles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpít!

EL NEN PRECOC

A Marineta, és una noia molt desgraciada. No és que les coses li vagin malament ni que no es guanyi molt bé la vida en el Banc on està empleada. No, la seva desgràcia és d'una altra mena. Consisteix en que no sab dir que no a cap jove que se li apropi. Si és ros, perquè és ros, si és brú, perquè és brú, si és alt, perquè és alt, i si és baix, perquè és baix, tots sembla que els hi hagin fet a la mida. Ja compendreu que anant per aquest camí tant sembrat d'obstacles, un dia o altre havia d'ensopegar i fer-se mal.

Com de fet: encara no fa tres mesos que va tenir un marrec viu com una centella. Tant aixirít és el nanu, que aquest dia la Marineta deia a les seves companyes d'oficina:

—Sabeu el Jordiet? Ja diu papà...
I la Carmela, un sac de malícia més lletja que un pecat, va preguntar-li, amb certa cantarella:
—I a qui ho diu, a qui?..

B. O. Thones

FEINA DESCANSADA

UN matí, en Lluïset, un xicot ros, bufó com un angelet i que, per acabar-ho d'arreglar, era un xic palpissot, es va presentar al seu principal, el senyor Rafecas.

—Miri, senyor Rafecas: jo li estic molt agraït del bon tracte que m'ha donat mentres he estat a les

seves ordres, però, em despedeixo.

—I doncs, Lluïset?
—Es una feina molt pesada per a mi, i he fet un altre determini.

—Bé, noi: com vulguis...
I en Lluïset se'n va anar de casa del senyor Rafecas, fàbrica de panyos de Terrassa i "del país", deia el rètol.

Passaren dos mesos i una nit el senyor Rafecas trobà en Lluïset al "Lion d'Or". Però, quina diferència, senyors!

Anava amb un trajo cenyit, tot riçat i amb una americana amb tavelles i els llavis i les ulleres pintades. Una preciositat per a un aparador.

—D'on surts, Lluïset? Què tal?
—Sí... doncs, miri... anant tirant de la rifeta...
—I, quina feina fas?
—Sí... ja veurà... una feina molt descansada...
—Tan poc has de treballar?

—Miri si haig de treballar poc — digué en Lluïset posant els ulls en blanc, que em guanyo la vida sense moure'm del llit...

R. E. Tallet

PERDO CONDICIONAT

A Lluïseta, vint-i-dós anys, morena, mirar lasciu i caminar excitador, era el blanc de totes les mirades dels mascles del seu barri.

Casada de poc amb un tenedor de llibres que quasi li doblava l'edat, tots els homes s'hi veien amb cor. Quan ella sortia de casa seva per anar a mercat, amb el seu davantalet, la seva faldilleta ajustada com una pell i la seva bruseteta transparent com un tel de ceba, no hi havia cap home que no se la mirés amb ulls de perdigot ni cap "corrido" que no li digués alguna barbaritat a cau d'orella. Se n'havia sentides de totes. Què si això... Què si allò. Però la Lluïseta tirava avall, sense fer cas de ningú. Un dia que entrà a la farmàcia a comprar pastilles de goma, el dependent, que feia dies que dormia amb ella de memòria, li va fer les proposicions pròpies del cas, però ella, amb tot i que el xicot li agradava força, es va resistir heròicament.

limitant-se a deixar-li guanyar la vida amb els dàtils.

Des d'aquell dia, el practicant no la va deixar ni a sol ni a ombra, i per fi, una tarda va lograr que acceptés un berenar en una glorieta de Montjuic. Però a l'hora de la veritat, la Lluïseta es va negar rodonament a complaure a l'estudiant.

—Es inútil, Ramon, no insisteixis, perquè per res del mónaltaré al meu marit.

—Però, dona, no siguis esquerpa. Una mica, mica...

—Ni una mica, ni gens. Prou he fet, arribant on he arribat...

El practicant callà com si es conformés, però un moment que veié distreta a la casadeta, li tirà un narcòtic suau dins del got, i moments després la Lluïseta, perduda l'esma, no oferia ja la més petita resistència.

En Ramon s'aprofità de valent; i quan ella va tornar en si, va comprendre que els fets s'havien consumat.

—Has estat un miserable — li digué ella, aixecant-se amb dignitat i disposant-se a marxar.

—Perdone'm, perdone'm, Lluïsa! No podia més, creu-me que no podia més!

—Està bé, et perdono, però amb una condició.

—Mana el que vulguis, Lluïseta.

—Senzillament: ja que la cosa no té remei, m'has de prometre que una altra vegada no m'adormiràs.

Dida Roth

OBSERVACIO PRECISA

A senyora Madrona i el senyor Sistacs, nou-rics de la darrera fornada, són més lletjos que fets d'encàrreg. No poden negar la seva procedència de taverners del carrer Més Baix.

Una tarda, tot prenent el te, la senyora Madrona diu, en una reunió aristocràtica:

—Jo estic segura que el meu marit m'és completament fidel, però si sabés que es gasta els diners amb aquestes donotes fàcils i enganyant-me miserablement, em venjaria, valent-me de les seves mateixes armes i enganyant-lo amb el primer que se'm posés al davant.

L'Isabeleta, una rossa d'ulls blaus i faldilla curta fins a mitja cuixa, es mira detingudament a la senyora Madrona, deixa la taça de te damunt de la tauleta, es deixa caure contra el respall de la cadira i exclama, lleugerament picardiosa:

—Seria terrible, donya Madrona! Entre vostè i ell, s'arruïnarien en quatre dies!

Fandango I

UNA ADREÇA

MISTER Badd Hock, amb la guia a la mà, camina lentament per l'ample vorera del Paral·lel. Com a bon turista, observa els abigarrats edificis i mitges barraques que avui són

ja populars a tot el món. Però l'home sembla com si no estés convençut del tot, com si temés haver-se equivocat.

En direcció contrària, veu venir un descarregador del moll, d'aquells que si anessin a Nord Amèrica ja tindrien la fortuna feta com a boxadors, i el mister l'atura molt amablement:

—Oiga osté, boen cabal-lero, osté ser tan amabilísimo de decirme dónde estar el Paralelo? Yo desear ver populosa vía y admirarme."

El descarregador se'l quedà mirant de través, pegà xuclada a l'escanya-pits, escup de gairell i obrint a banda i banda els seus braços de cíclop, contesta, senyalant tot el seu voltant:

—I això, que és una m... això?

Urbà II

...

LA MINYONA NOVA

A Maneleta, en baixar de Gratallops, va anar a parar a cà la Margot, una entretinguda de postí, i com ja és de suposar, no hi va apendre a servir gaire aristocràticament. Però poc temps després va poder pescar una casa de les millors de Barcelona, i la noia la va arrebregar sense pensar-s'hi gens. Li donaven vuit duros més, la vestien, la calçaven i no tenia altra obligació que cuidar de la senyora, ja que era la seva cambrera particular.

L'endemà d'entrar a servir a la nova casa, la Maneleta, cap allà a les onze, entrà a les habitacions de la senyoreta i començà a apartar estors i cortinatges, per deixar passar la llum. Després s'endinçà a l'alcovà i s'apropà al llit per despertar a la seva mestressa.

Quan la senyora la veié plantada davant del llit, va cobrir d'una revolada al seu marit, que al seu costat dormia com un angelet de Murillo, ensenyant lo bó i millor que poden ensenyar els senyors.

—I arà, Manolita! — exclamà, indignada, la senyora —. Com és, que s'ha atrevit a entrar sense demanar permís?

I la Manela, acostumada a les maneres adquirides a casa la Margot, contestà amb tot el desenfado:

—Dispensi, senyoreta, però no sabia que aquesta nit hagués fet sort!

K. Nigó

Conte premiat en el número passat:

UN HOME EMPIPAT

Demaneu a tots els quioscs:

AVENTURAS GALANTES

del Abate CASANOVAS

Dos volums il·lustrats: 4 ptes.

—Trobo que ja s'hauria d'haver decidit, aquest beneit. Si triga gaire, haurà de pagar una altra consumació.

OFERTA CONDICIONADA

EN Rafelet Riudoms, viatjant de via estreta, la via estreta era precisament la seva especialitat, es va quedar com un ensa en veure entrar a la fonda a una superba dona d'una trentena d'anys, que sols de mirar-la ja feia vèrtig. En tot el dia no se la va poguer treure del pensament, i quan a la nit s'enterà de què li havien donat el quarto del costat del seu, creia tornar-se boig d'alegria.

Raó que tenia, per xo, l'homenet. Com que donava la casualitat de què entre quarto i quarto hi havia una porta i de què en aquesta porta hi havia un pany, en Rafel ja va veure de seguida que disfrutaria de bones vistes.

I tal com ho va pensar, va ésser.

En retirar-se cada u a la seva habitació, en Rafelet es va enganxar al forat i ja no en tragué l'ull ni per respirar.

—Quina dona! — va exclamar, així que va començar a disfrutar del panorama —. Donaria... donaria vint duros per obtenir-la!

I darrera de les exclamacions, venien altra vegada les meravelloses exhibicions.

—Quina dona!... Què vint duros, quaranta, cinquanta, seixanta, els que volgués, li donaria!

I altra vegada racció de bones vistes, i altra vegada un seguit d'exclamacions internes ponderant les formosors de la veïna.

—Quina dona! Ni que em demanés cent duros, diria que no. Encara que fossin dos cents i fins tres... tres...

En Rafelet, de cop, es quedà sense paraula.

Semblava com si estés extasiat. Mirava, mirava, pel forat del pany.

Després, un xic laç, un xic aixafat, tornà a mirar, i anant-se'n amb displicència cap al llit, es digué mentalment:

—Bé: segons el què demanés, m'hi pensaria, per xo.

Un manresà

RAO SUPREMA

QUAN, acabada la representació, la Lili entrà al seu quartet, tenia els ulls vermells i inflats com si sortís d'un combat de boxa.

—Què t'ha passat, Lili? — li preguntà, tota enguniada, la Fifi, una bona companya de fadigues.

—Acabo de renyir amb el meu protector de Terrassa iestic desesperada.

—Bé, dona, no t'ho prenguis aixís. Trobo que no val pas tant la pena, aquell carcamal.

—Ai, Fifi, si tu et trobessis en el meu cas, no parlaries així!

—Tant te l'estimaves?

—No, dona, no, si és que demà passat em venç el lloguer, i no hi ha temps de trobar un altre "pagano"...

L. A. Punta d'Or

—Sembla que la senyoreta està molt contenta.

—Sí, noia, això de l'EROTYL ha fet tornar de mort a vida al senyor Ramonet.

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-

TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: *Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona*

JA tenim a la colla de l'"Espanyol" a punt de començar la dansa d'aquesta temporada. Se'ls hi ha unit l'Alexandre Nolla, en substitució del plorat Tormo, que emplenarà així dignament el buid que hi va deixar aquell excelent i plorat artista.

Aquest any, en Santpere i en Bergés tenen en carter a una mà d'obres espaterrants, d'en Lambert Escaler, l'Amichatis, en Capdevila, en Portusach, en Lluelles, en Carrió i una colla més, sense comptar les traduccions del francès i de l'alemany.

I a més de tants vodevils, en Santpere i en Bergés, tenen a guardarroppia trenta mil deshambillés.

0 0 0

AL "Cine Barcelona" projecten una pel·lícula titulada: "El triunfo de la sardina".

Em sembla que aquets nom em sona. No serà pas algú d'aquells vodevils que feien al mateix local deu anys enrera, quan hi remenava les cireres el pobre Ferràn Bayès?

Hi portaré la xicoteta veian què li semblarà, que ella en això hi entent molt i si va bé, m'ho dirà.

0 0 0

DISSAPTE que ve, s'inaugura l'"Edèn Concert". El simpàtic senyor Buxó l'ha transformat en dancing i allí hi veurem, segons ens ha dit una persona que en sap la prima, els ballarins més elegants de Barcelona.

Desempenyarem la roba de les gran solemnitats i dissabte hi anirem contents i molt engrescats.

AIIXO dels traspasos dels futbolistes, s'està posant més negre que els entorns del Pont del Mico, i no fem una altra cosa, perquè escrivim davant del "botones" de la redacció, que és menor d'edat.

En Pedret al "València", en Sami, que "hace que se va y vuelve", en Piera, que repeteix el "caso", que és un "caso de rabia", com si jugués al set i mig, en Sagi, que tampoc està content...

Mare de Déu, quin safareig!

Si no canvien les coses, al pas que ara porten, més valdrà ésser futbolista que comerciant o banquer.

0 0 0

JA està decidida la desaparició del celeberrim "Pont del Mico".

Pobre Pont del Mico! Després d'haver aguantat la capa de tantes generacions de parelles, condemnar-lo a mort! On anirà ara la canalleta d'aprenents, estudiants, dependents i botones? On aniran, si no tenen calers per llogar una cambra?

Senyor Lerroux: a vostè que li sobra tan de terreny a la "Casa del Pueblo", no hi podria posar un meu blée econòmic per a parelles necessitades?

Serí a un acte simpàtic per a tots en general i duria molts adepts cap al partit radical.

0 0 0

LA Mercè Serós, en una intervina publicada darrerament en un rotatiu vespertí, diu que va debutar al "Doré".

Que ens perdoni, però si es refereix al seu debut a les taules, ja que l'altre no ens interessa, te molt poca memoria.

La Serós va debutar, obrint telò i cantant l'"Ay Ramón" a l'"E-

dén", pocs mesos després d'inaugurar-se l'actual local, d'on va passar a "La Buena Sombra", llavors explotada per la mateixa empresa.

Y si és cosa de què es recordin els que ja estan consagrats dels temps llunyans en què eren parlant vulgarment, soldats.

0 0 0

EN Casimir Giralt col·labora a "La Noche".

Llegireu els seus articles amb cura i interès gran perquè no ens queda cap dupte: de bona fusta ho seràn.

0 0 0

S'HA tornat a obrir el "Moulin Rouge". Ara hi fan cabaret, tenint-hi xicotetes tan recomanables com la Fuentes, la Suñer, la Ferri i una colla més.

Allí es balla el xarleston, es destapa molt xampany, i si han calers es pot, fer barrila als reservats.

0 0 0

A can "Pompeya" fan "La vinguda d'en Tòfol". Això, pel nostre setmanari, és molt interessant, i és per això que, portats pel nostre desig de veure el que era, ens hi vàrem anar a gastar la pela d'una cerveseta.

"La vinguda d'en Tòfol", és una peça que està bé, entra fàcilment i dona molt gust. Així ens ho va dir una xicoteta que hi surt.

Que li faci bon profit, sense arribar-la a enfitar, que sinó, la llevadora, la sentirà gemegar.

L'Afarta Pobres

GARGANTA
Pastillas **CERDA**

Angines - Afoña
Ronquera

Venda: _____
SEGALA i FARMACIES

PAGEOL

Cura la Blenorragia
(Purgacions)

MAISON MEUBIF

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

Tèlèfon 5221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes. — Reserva absoluta.

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Grecs Barcelonés

Telèfon 4668 - A.

“LA MASCOTA”

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques - Sense rival -

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 CTS CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

IDEAL MEUBLÉE

Teléfono 1186 A.

Espléndidas habitaciones con todo el confort moderno : Cuarto de baño : Servicio a todas horas

GINJOL, 3 : (Junto Pl. Teatro)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No vol a badar...!
Passau per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavidas per no anar a lona! Lavatges per a després del bany. Cass de curació pels que ensopenguen. Polvos per matar còrras de dotze potes.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veiesin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmaci-

BLENORRAGIA

PROSTATITIS-CISTITIS-FLUJOS

SELLOS

BRIZAN

CAJA PL. 2.50

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb **SULFURET CABALLERO**

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics **BARCELONA**

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

3094, Avenida las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA

BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - - Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales **ABIERTO DIA Y NOCHE** - Conde Asalto, 16 y 18 -

¡¡No más inyecciones!! ¡¡No mas molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarrià, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Càrmen, 84. — Segalà, Rambla de las Flores, 14, etc.

—Ep, senyora! No apreti tant, que el burro es desbocarà!
—No tingueu por, home, no tingueu por, que ja hi estic acostumada, a domar animals desbocats!